

(ΑΓΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 465
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΚΥΡΙΑΚΗΝ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Τὸ Χρέος

Τὸ Ἔθνος, καθ' ἑκάστον ἔτος, τιμᾷ καὶ πανηγυρίζει τὴν ἐπέτειον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, τὴν 25ην Μαρτίου 1821.

Παρελάσεις, στέψεις ἀνδριάντων, σχολικαὶ ἑορταί, ἀπαγγελίαι καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα πανηγυρικά στοιχεῖα συνθέτουν τὸν ἑορτασμόν.

Ὅλη ὁμως αὐτὴ ἡ θριαμβολογία συνιστᾷ μίαν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν, μὴ καλύπτουσαν τὴν ἔννοιαν τοῦ χρέους πρὸς τὸ 1821.

Διὰ νὰ συλλάβωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ χρέους, θὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ πνεῦμα τῆς Μεγάλης ἡμῶν Ἐπαναστάσεως, δι' ἧς ἐξησφαλίσθη ἡ ἐλευθερία καί, ἀκόμη περισσότερο, τοὺς παράγοντας, πού διεμόρφωσαν τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ μεγαλουργημα.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 δὲν ἦτο μία παλλαϊκὴ ἐξέγερσις στεναζούσης τάξεως ἐναντίον καταπιεζούσης τοιαύτης ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶχε οἰκονομικὰ ἐλατήρια. Ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε μία μεγαλειώδης ἐκδήλωσις τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς βίας καὶ τῆς ὕλης ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα σκληρᾶς καταπίεσεως ἐπὶ τῶν συνειδήσεων καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ πόθου πρὸς ἐλευθερίαν, οὐ μόνον ἐθνικὴν, ἀλλὰ καὶ πνευματικὴν.

Ὡς συγκεκριμένη ἐκδήλωσις πόθου πρὸς ἐλευθερίαν, ὡς ἔκφρασις ἀμετακλήτου

ἀποφάσεως, ὅπως τὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων καταξιώσουν τὰ θεῖα καὶ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, συνεδέθη μὲ τὴν διάθεσιν, τὴν ἀπόλυτον καὶ εἰλικρινῇ, τῆς θυσίας.

Ὁ πόθος ὁμως πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ἀπόφασις προσπελάσεως τῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα κατεμόλυνε ἡ ἀσιατικὴ βαρβαρότης, ἡ διάθεσις θυσίας, ὅλα αὐτὰ ἐξεπορεύθησαν ἀπὸ ἓναν ἰδιότυπον ψυχισμόν, τὸν ὁποῖον ἐκαλλιέργησε καὶ διεμόρφωσεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Τὸ «κρυφὸ σχολεῖο», οἱ διδάσκαλοι τοῦ Γένους, (κληρικοὶ οἱ περισσότεροι), τὰ μοναστήρια, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν προσφορὰν τῆς Ἐκκλησίας.

Μακρὰ ἡ φάλαγξ τῶν Ἐθναποστόλων κληρικῶν Θεοτόκης, Μηνιάτης, Πηγᾶς, Κοσμάς Αἰτωλός, Γρηγόριος Κωνσταντᾶς, Ἡσαΐας Ἀμφίσσης καὶ τόσοι ἄλλοι μὲ οὐραγούς τοὺς ἐπὶ βαυαροκρατίας διακριθέντας Κοσμᾶν Φλαμιάτον, Ἰγνάτιον Λαμπρόπουλον, Χριστόφορον Παναγιωτόπουλον (Παπουλάκον).

Ἡ προσφορὰ αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἐκδηλοῦται καὶ εἰς τὸν τομέα τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀγῶνος· περίθαλψις τῶν ὀρφανῶν, προσφορὰ ἀσύλου καὶ τροφῆς εἰς ἀγωνιστάς, διάθεσις θησαυρῶν πρὸς ἐξοπλισμὸν τοῦ γένους καί, τέλος, ἔνταξις τῶν κληρικῶν

Δειναί Αίρέσεις

1ον Μέρος

Οι Μάρτυρες του 'Ιεχωβά δεν έχουν ολίγας πλάνας. Δεν παραδέχονται καμμίαν από τὰς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἂν καὶ προσπαθοῦν νὰ στηρίξουν ὅσα λέγουν εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἢ ὅποια εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ, κατατάσσουν καὶ τὸν Χριστιανισμόν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν εἰδωλολατρικῶν συστημάτων τοῦ κόσμου καὶ ἔτι περισσότερον τολμοῦν ἀσεβέστατα νὰ ὀνομάζουν αὐτὸν «ὁ ἠποστάτης Χριστιανισμός». Ἔτσι εἶναι κάπως δύσκολον νὰ παρα-

εἰς τὰ ἐπαναστατικά σώματα.

Ἀντικειμενικὸς καὶ ἀπροκατάληπτος ἐρευνητὴς τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως θὰ διαπιστώσῃ τὴν ὁλοκληρωτικὴν καὶ πολὺ-πλευρον προσφορὰν τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ ὑπόδουλον Ἔθνος· προσφορά, ἣτις διεφύλαξε τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ τὸν ἐκδυτικισμόν καὶ ἐξισλαμισμόν.

Τὸ πνεῦμα λοιπὸν τοῦ 1821 ἦτο τὸ δίπτυχον: Ὁρησκεία—Πατρίς· ἡ δὲ δύναμις, ἣτις μετουσίωσε τὸ πνεῦμα εἰς ἱστορικὴν πραγματικότητα ὑπῆρξε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ὁ Ἕλλην ἐπανεστάτησε, διότι δὲν ἐδέχθη οὐδέποτε ἀπόπειραν ἀλλοιώσεως τῆς ἱστορικῆς του ὑποστάσεως· ὑπῆρξεν ὁ αἰετός, ὅστις καίτοι παγιδευθεὶς εἰς πυκνὸν δάσος, τὴν ἐθνικὴν δουλείαν, καὶ διωκόμενος, ἐν τούτοις μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ ἀγρίου μεγαλείου ἐράμφιζε καὶ ὀνύχιζε τοὺς τυράννους, ἕως ὅτου εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτινάξῃ καὶ πάλιν τὰς πτέρυγας του καὶ νὰ ἀνυψωθῇ πρὸς τὸ Φῶς τῶν θεσπεσίων ἰδανικῶν, πρὸς τὸν Ἥλιον τῆς Ἱστορίας του.

Τὸ χρέος λοιπὸν τοῦ ἔθνους συνίσταται, πολὺ πέραν τῶν ἐφημέρων θριαμβολογιῶν, εἰς τὴν συνειδητὴν καταξίωσιν τοῦ πνεύματος τοῦ 1821.

Καὶ ἡ κατάπτωσις αὐτὴ συνίσταται εἰς τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ εἰς τὴν ἐξύφανσιν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς ἐπάνω εἰς τὸν θεοκατασκευάστου ἀργαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἕλλην πού δὲν δονεῖται ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν σέβεται τὰς παραδόσεις, οὐδεμίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ μετὰ τὸ 1821.

κολουθήσῃ κανεὶς καὶ νὰ ἀναιρέσῃ μίαν πρὸς μίαν τὰς κακοδοξίας των. Δι' αὐτὸ, διὰ νὰ εἶναι εὐκολώτερον νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς καλῶς τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μέγεθος τῶν πλανῶν τῶν Μαρτύρων τοῦ 'Ιεχωβά καὶ διὰ νὰ γίνῃ ὁ ἔλεγχος αὐτῶν μεθοδικώτερος καὶ εὐληπτότερος ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον νὰ κατατάξωμεν αὐτὰς εἰς πέντε κατηγορίας, ἀναλόγως τῶν κατηγοριῶν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας οὗτοι ἀπορρίπτουν, σχετικῶς πρὸς τοὺς ἐξῆς πέντε τομεῖς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας:

1. Τὴν περὶ Ἐκκλησίας χριστιανικὴν διδασκαλίαν.

2. Τὸ περὶ Ἀγίας Τριάδος δόγμα.

3. Τὴν περὶ ἀνθρώπου διδασκαλίαν.

4. Τὴν σωτηριολογίαν καὶ

5. Τὴν ἐσχατολογίαν.

Ἡ περὶ Ἐκκλησίας πεπλανημένη διδασκαλία των. Οἱ Μάρτυρες τοῦ 'Ιεχωβά, ἂν καὶ ὁμολοῦν περὶ Ἐκκλησίας, δὲν παραδέχονται τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως διδάσκει περὶ Ἐκκλησίας ἡ Ἀγία Γραφή δι' αὐτοὺς καμμία ἐκκλησία δὲν εἶναι ἰσχύουσα καὶ ἀληθινὴ ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ποῦ ἴδρυσεν ὁ Χριστός, μετὰ τὸν θάνατον τῶν Ἀποστόλων, σιγὰ σιγὰ, λέγουν, ἀπεστάτησε μετὰ τὸ νὰ παραδεχθῇ ἀντιγραφικὰς διδασκαλίας, ὅπως εἶναι ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα. Ἡ γνησίᾳ «ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», κατ' αὐτοὺς, ἀποτελεῖται ἀπὸ 144.000 μόνον καὶ εὐρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανούς, μετὰ τὴν τὸν μεγαλύτερον Μωϋσῆν, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ποῦ εἶναι καὶ αὐτὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑκατομύριους, «ὁ πρῶτος ἑκατομύριος» τοῦ Θεοῦ. Τὰ μέλη της «δὲν ἀποκτοῦν εἴσοδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ δικῆς τους βούλησις ἢ ἐπιθυμίας», ἀλλ' ἐκλέγονται ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ εἶναι «ὅλοι, ὅπως καὶ ὁ Ἰησοῦς, κήρυκες τοῦ λόγου». Τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ἦτοι οἱ Μάρτυρες τοῦ 'Ιεχωβά, ποῦ εἶναι ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἔχουν ἀποστολὴν νὰ κηρύττουν «τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, πρὸς μαρτυρίαν εἰς πάντα τὰ ἔθνη», μετὰ τὸ νὰ φροντίζου νὰ κηρύττῳνται τὰ ἀγαθὰ νέα... μετὰ γραφεῖς, βιβλία, βιβλιόρια, περιοδικὰ, φυλλάδια, φωνογραφικὰς πλάκες, δημόσια κηρύγματα καὶ κάθε ἄλλο γραφικῶς κατάλληλον μέσον, καὶ τοῦτο θὰ γίνεταί ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν ὥσπου νὰ τελειώσῃ τὸ μέρος τοῦ ἔργου της ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Αὐτὰ ἐν περιλήψει διδάσκουν περὶ Ἐκκλησίας οἱ Μάρτυρες τοῦ 'Ιεχωβά. Ἐπειδὴ δὲν ἔμπορουν νὰ ὑποστηρίξουν, ὅτι κατὰγονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, διότι ἡ αἵρεσις των μόλις πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν περίπου ἀνεφάνη, ἀπορρίπτουν πᾶσαν ὁρατὴν ἐκκλησίαν καὶ δέχονται μόνον οὐράνιον ἐκκλησίαν, ἢ ὅποια, κατ' αὐτοὺς, εἶναι ἡ οὐράνια κυβερνήσις ποῦ εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς θὰ κυβερνήσῃ μετὰ βασιλείαν τὸν Χριστὸν ἐπὶ 1.000 ἔτη τὸν κόσμον. Ἡ ἐπουράνιος αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ ταυτίζεται μετὰ τὴν οὐράνιον βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τὰ μέλη περιορίζονται μόνον εἰς 144.000, σύμφωνα μετὰ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν Ἀ-

Ἐκ τῶν ἀθανάτων συγγραμμάτων τοῦ κ. Κ. Κοϊδάκη

Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς

Μέρος 3ον

Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἀποδεικνύεται πρὸς τοὺς : Α) ἔκ τῆς καθολικῆς ὁμοφωνίας ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἐπίστευσε καὶ πιστεύει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς, ἐξ ὧν αὕτη μὲν ἐπιζῇ μετὰ θάνατον, ἐκεῖνο δὲ θνήσκει. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦτο μόνον ὕλη, πῶς ἐκ τῆς ὕλης ἐγεννήθη τῆς ὕλης ἀλλότριον, ἡ ἐννοια τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ; Β') Ἐκ τοῦ θερησκευτικοῦ συναισθήματος. Ἐκαστος δηλ. ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ μίαν ὁρμὴν πρὸς λατρείαν θεοῦ τινός, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνατίθῃ τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀναμένει τὴν πλήρωσιν τῶν ἑαυτοῦ ἀναγκῶν. Γ') Ἐκ τῆς ἐμφύτου ἐννοίας τῆς δικαιοσύνης. Ἐκαστος δηλ. ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐμφύτως τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸ κύρος τοῦ δικαίου καὶ τὴν ὑποδικίαν ἑαυτοῦ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δώσῃ λόγον τῶν ἑαυτοῦ πράξεων. Δ') Ἐκ τοῦ ἐμφύτου συναισθήματος τῆς ἀγάπης τοῦ ἀληθοῦς, ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ. Αἱ εὐγενεῖς αὗται φυσικαὶ τάσεις τῆς ψυχῆς μένουσιν ἀνεξήγητοι ἄνευ ψυχῆς ἀθανάτου. Ε') Ἐκ τοῦ μυστηριώδους διακαοῦς πόθου τῆς ψυχῆς πρὸς ἀπόκτησιν καὶ ἀπόλαυσιν ἐνὸς ἀπείρου ἀγαθοῦ καὶ ὠραίου καὶ εὐδαίμονος. Τὸ ἀπείρον τοῦτο ἀγαθὸν ὑπάρχον, εἶναι ἢ πέραν τοῦ τάφου αἰώνιος ζωὴ, εἶναι ἢ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, εἶναι ἢ ἀπείρος μακαριότης τοῦ Θεοῦ, εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός, εἰς τὸν ὁποῖον τείνει μυστηριωδῶς νὰ ἐπανέλθῃ ἡ

ψυχὴ ἐνθυμουμένη, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξῆλθεν, καὶ ὅτι δέον εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς αἰώνιον μακαριότητα.

Οἱ ἀποθνήσκοντες τὴν ὑφίστανται

Οὗτοι κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸν θάνατον εὐθὺς ὑφίστανται μερικὴν κρίσιν καὶ τὰ προσωρινὰ προοίμια τῆς καθολικῆς κρίσεως, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁλοκληρωτικῶς καὶ τελικῶς πλέον καὶ αἰώνιως λήψεται ἕκαστος αἰώνιον ἀμοιβὴν κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Μαρτυρίαι περὶ τῆς εὐθὺς κατόπιν μετὰ θάνατον μερικῆς καὶ προσωρινῆς κρίσεως ἀπαντῶνται μὲν ἐν τοῖς Κανονικοῖς βιβλίοις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλ' οὐχὶ ὅμως τόσον σαφεῖς καὶ εὐκρινεῖς...

Ἡ μετὰ θάνατον εὐθὺς μερικὴ κρίσις καὶ ἀναπόδοσις διδάσκεται σαφέστατα ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Οὕτως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις» (Ἐβρ 9,27). Ἐναργέστερον ὅμως καὶ σαφέστερον καὶ παραστατικώτερον ἐκτίθεται ἡ διδασκαλία αὕτη ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου, ἐν τῇ ὁποίᾳ βλέπομεν, ὅτι ἀμέσως μετὰ θάνατον ἡ μὲν ψυχὴ τοῦ Λαζάρου νέχθη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ ἐνθα εὐφραίνεται, ἡ δὲ τοῦ πλουτοῦ ὁδυνᾶται.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδόξιας εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Γεννήσεως Χριστοῦ εἰς Θεσσαλονίκην, χοροστατοῦντες τοῦ Σεβ. Διαουλίας κ. Ἀκκίου, συμποροστατοῦμένου ὑπὸ κληρικῶν τῆς Μακεδονίας καὶ πλήθους λαοῦ.

Λόγος υατανυυτιυός ἐπὶ τῇ ἀγία υαὶ Μεγάλῃ Τεσσαραυοστῇ

Ἰδοὺ ἤδη περιοδεύομεν ἐν πνεύματι τὴν Ἱερὰν ἔρημον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Οἱ Ἰσραηλίται μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν ἐξ Αἰγύπτου, ἐν τῷ αὐτῷ διαστήματι χρόνου, ἦσαν διαβεβηκότες τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἔψαλλον ᾠδὴν εὐχαριστήριον πρὸς τὸν Σωτῆρα Θεόν.

Ἡμεῖς δέ, ποῦ εὐρισκόμεθα ; καὶ τί συνέβη εἰς ἡμᾶς ; Ὁ σκληροκάρδιος Φαραώ, «ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου», ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀπέλυσεν ἡμᾶς προθύμως ἐκ τῆς δουλείας τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου, νὰ μὴ καταδίωξεν ἡμᾶς καταφυγόντας εἰς τῆς νηστείας τὴν ἔρημον, συμπαραλαβὼν τοὺς ἰδίους λεγεῶνας, τοῦτέστι τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς πειρασμοὺς τῆς φιληδόνου ζωῆς. Τί λοιπὸν ;

Διήλθομεν ἄρα γε τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν τῆς φιληδονίας ; ἐγενόμεθα αὐτόπται τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ νοητοῦ Φαραώ εἰς τὸν χεῖμαρρον τῶν δακρύων τῶν ἐκ συντετριμμένης καρδίας καὶ τεταπεινωμένου πνεύματος ἐκχυομένων ; Ἐάν οὕτως ἔχωσι τὰ καθ' ἡμᾶς, ὅς ψάλλομεν καὶ ἡμεῖς ᾠδὴν εὐχαριστήριον, διότι ἄνευ τῆς παντοδυνάμου χάριτος τοῦ Κυρίου, οὐ μόνον δὲν ἠθέλομεν ἐξέλθει ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἢ τοι ἐκ τῆς δουλείας τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ ἠθέλαμεν ταλαιπωρεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν ἐργαζόμενοι τὰς πλίνθους, καὶ κοπιῶντες εἰς «διαφθοράν».

Ἀποδώσαντας δὲ πρὸς τὸν Ὑψιστον τὰς εὐχαριστηρίους εὐχάς, διότι συνέτριψε τὰ δεσμά, καὶ ἀπήλλαξεν ἡμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ καταδιώκοντος ἐχθροῦ, ὅς σπεύσωμεν πρὸς τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ Χωρὴβ, τοῦτέστι πρὸς τὸ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως μυστήριον, ἵνα δι' αὐτοῦ τύχωμεν Διαθήκης Νέας μετὰ τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ λάβωμεν παρὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ τὸν καινὸν νόμον ἐγκυχαρᾶν ἐκ τὰς πλάκας τῆς καρδίας.

Εἰς τὴν ἔρημον τῆς νηστείας δὲν ἔχομεν μένουσαν κατοικίαν : Προχωρεῖτε λοιπὸν ἀόκως, προχωρεῖτε ἕως ἂν φθάσητε εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὅπου δὲν εἰσχωροῦσι τὰ πάθη, ὅπου θέλει τελειωθῇ ἡ μετὰ Θεοῦ ἔνωσις. Ἐάν καθ' ὁδὸν ἀπαντήσης τὰ πικρὰ ὕδατα τῆς Μεροῦς, τὴν νάρκωσιν τῆς καρδίας τὴν ἀκηδίαν, τὴν θλίψιν, ἔμβαλε εἰς αὐτὰ τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τὴν μετὰ κατανύξεως ἀνάμνησιν τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, καὶ εὐθέως τὸ πικρὸν ὕδωρ θέλει μεταβληθῇ εἰς γλυκὺ. Ἐάν ἐφορηήσῃς κατὰ σοῦ οἱ Ἀμαληκῖται, οἱ βλάσφημοι λογισμοί, αἱ βδελυραὶ ἐπιθυμίαι, ἔκτεινε τὰς χεῖρά σου, ὡς ὁ θεὸς πτῆς Μωϋσῆς εἰς σχῆμα Σταυροῦ, πρὸς τὸν μόνον Σωτῆρα, καὶ ἀμέσως ὁ ἐχθρὸς θέλει ἀποκρουσθῇ. Ὅταν ἐπιπέσωσιν οἱ ὄφεις, ἴηται τὰ ἔξωθεν σκάνδαλα, ἐνατένισον ὡς οἱ Ἰσραηλίται εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐσταυρωμένου θέλει σὲ ἰατρεύσῃ ἀπὸ πάσης πληγῆς. **Ναί, ὡς πρὸς τὸν ἔξω ἄνθρωπον, ξηρὰ καὶ ἀκαρπὸς ἡ ἔρημος τῆς νηστείας, ἀλλὰ διὰ τὸν ἔσω εἶναι χλοερὰ καὶ ἀμφορος.** Ἐκεῖ τὸ Σινᾶ καὶ αἱ ἐξ οὐρανοῦ ἀπο-

καλύψεις, ἐκεῖ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῆς αἰωνίου ἱερωσύνης, ἐκεῖ τὸ μυστικὸν μάννα τῶν παρακλήσεων καὶ τῶν οἰκτιρῶν. Ἐάν προχωρήσης μετ' ἐπιμονῆς εἰς τὰ πρόσω, θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν Χαναάν, καὶ ἀπορρίψας ἐκεῖ τῶν ἁμαρτιῶν τὸ φορτίον θέλεις ἀναπαυθῇ ἐκ τῆς δουλείας τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὅστις στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω, ἐκεῖνος ἀφεύκτως θέλει ὑποπέσει ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τοῦ διαβόλου, «καὶ ἔσται τὰ ἔσχατα αὐτοῦ χεῖρονα τῶν πρώτων.» Κανεὶς ἐξ ὑμῶν, ὅς μὴ φανῇ ὅμοιος τῷ Κορέ, τῷ Δαθὰν καὶ Ἀβηρών ! Μὴ ἐναντιοῦσθε εἰς τὴν χειραγωγίαν τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἀπωθεῖτε τὴν χάριν τῶν μυστηρίων, μὴ ἀντιβαίνετε πρὸς τοὺς σοφοὺς αὐτῆς κανόνας, μὴ ἀπαυδεῖτε διὰ τὴν συνέχειαν τῶν τεταγμένων προσευχῶν. Ἡ φιλόστοργος ἡμῶν μήτηρ γνωρίζει καλῶς τί παραγγέλλει μὴ ταράττης τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται συνάγουσα περὶ ἑαυτὴν τὰ τέκνα τῆς ἑτι μῖα ἡμέρας, καὶ τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας τελειοποιεῖται. προσέτι μῖα καὶ ἀξιούσαι τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου. Τὰ μετὰ ταῦτα τίς οἶδεν ; ἄραγε μέλει καὶ αὐτῆς ἡ Ἀγία Ἐκκλησία νὰ σέ ἴδῃ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ περιβόλου τῆς ; μέλλεις καὶ ἄλλοτε νὰ προσεγγίσῃς τῷ θυσιαστηρίῳ ;

Ἡμεῖς ἀριθμοῦμεν ἀνυπομόνως τὰς ἡμέρας τῆς θεοφιλοῦς ἀσκήσεως, ἐν ᾗ ἴσως ἐν τῷ οὐρανῷ κατεμετρήθησαν ἤδη αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μας. Ἀς εἴμεθα λοιπὸν πρόθυμοι καὶ ἐγρήγοροι κατὰ τὸν προκείμενον ἀγῶνα, ἐπειδὴ δὲν ἐργαζόμεθα δι' ἄλλους, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἐρχεται ὥρα, καθ' ἣν μῖα ἡμέρα θέλει ἀντιβραβευθῇ δι' ὁλοκλήρου αἰῶνος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, δι' ἀτελευτήτων αἰώνων.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

*Ἡ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ πλησίον
ἀγωνιστικὴ προσπάθεια*

(6ον Μέρος)

Ὁ ἐναρέτως, ὁσίως καὶ κατὰ τὴν τελειοτάτην Εὐαγγελικὴν νομοθεσίαν ζῶν Μοναχὸς δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, ἀλλὰ ποθεῖ ὑπὲρ πάν ἄλλο τι καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλησίον. Ὁ ἐν Χριστῷ τελειοποιηθεὶς Μοναχὸς καὶ ἐς αἰεὶ τελειοποιούμενος δὲν δύναται νὰ δώσῃ «*νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις του*», καθ' ἣν στιγμήν βλέπει τὸν ἀδελφὸν ὁδεύοντα τὴν ὁδὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ σκότους, πίπτοντα πνευματικῶς, βιοῦντα μακρὰν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος διετύπωσε τὸ ἑξῆς περίφημον λόγιον : «*Ἀκόρεστον ἀγαθὸν ἡ ἀγάπη. Οὐ γὰρ ἐνι μέτρον τούτου τοῦ καλοῦ. Μέτρον ἀγάπης τὸ μηδαμοῦ ἰστασθαι*». Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπὸν ὁ ἐν

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ἐυπεγόντα Θεόδωρον

Διότι τὸ μὲν νὰ ἀναστήθῃ καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸ νεκρὸν σῶμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμεν ἐνταῦθα καὶ ὁμῶς οὐδὲ τοῦτο ἐμποδίζει τοὺς πενθοῦντας ἀπὸ τοὺς θρήνους. Τῆς ψυχῆς δὲ νέκρωσιν ἐνταῦθα μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἀφυπνίσωμεν. Διότι ἐν τῷ ᾄδῃ, λέγει, τίς θὰ ἐξομολογηθῇ πρὸς σέ ; *Ἦτοι μετὰ τὸν θάνατον δὲν εἶναι πλέον καιρὸς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, καὶ ἐν τῷ ᾄδῃ ψυχὴ, ἡ ὁποία ἐνεκρώθη διὰ τῆς ἁμαρτίας, δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν κατὰ Θεόν.

τελειότητι πνευματικῇ ζῶν καὶ τὴν τελείαν ἀγάπην κατὰ φυσικὴν συνέπειαν πλουτῶν, νὰ μὴ ἐνδιαφεύρηται διὰ τὴν ἐν Χριστῷ λύτρωσιν τοῦ ἀδελφοῦ του : *«Τεκνία μου, οὐς πάλιν ὠδίνω, ἀχρεῖς οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν»*. (Γολ. Δ'. 19) ἔλεγε μὲ ψυχὴν διακαιομένην ἐκ θεοῦ ἔρωτος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων ὁ θεορρήμων Παῦλος. Τὸ αὐτὸ αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ καὶ βιοῖ μυστικῶς καὶ ὁ Μοναχὸς ὁ πλησίον τῶν κοσμικῶν κατοικῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν ἐρήμῳ, ἀκόμη δὲ ὁ ἐγκλειστος καὶ ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων. *Αποτελεῖ ἐν δείγμα μεγίστης τελειότητος τὸ νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ ἀγωνίζεται τις ὑπὲρ τοῦ πλησίον. Τοῦτο πιστοποιοῦν ἄλλως τε καὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν οἱ λόγοι πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ μαθητὴν καὶ Ἀπόστολον Πέτρον πρὸν ὃν εἶπε μετὰ τὴν ἐρώτησιν, «εἰ φιλεῖς με», *«ποίμαινε τὰ ἀρνία μου»*.

*Ἄρα ὁ Κύριος ἡμῶν ὡς ἀπόδειξιν ἀγάπης ὑπερτάτης πρὸς Αὐτὸν θεωρεῖ τὴν ἱεραποστολικὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ πεσόντος, τὴν λύτρωσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τὴν χειραγώγησιν τοῦ πλανημένου, τὴν ἐνθάρρυνσιν τοῦ ἀπεγνωσμένου, τὴν οἰανδήποτε ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν ἐνίσχυσιν πρὸς τὸν πασχοντα ἀδελφὸν ἡμῶν. Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφός τοῦ Θεοῦ λέγει : *«Ἐάν τις ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν, γινωσκέτω, ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν»* (Ἰακ. Ε'. στιχ. 19—20). Ὁ ἀγωνιζόμενος λοιπὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ, κατὰ τὸν θεῖον Ἰάκωβον, δὲν ὠφελεῖ μόνον τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ πάντων τὸν ἑαυτὸν του, διότι ὁ Κύριος τοῦ συγχωρεῖ πλῆθος ἐκ τῶν ἰδικῶν του ἁμαρτιῶν. *Ὡς ἔχουν, ὅθεν θεῖον καὶ ὑπερβάλλοντα ζῆλον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀπὸ Θεοῦ ἠξιώθησαν νὰ ἀποκτήσουν τὴν δυνατὴν ἀνθρωπίνως πνευματικὴν τελειότητα καὶ ὡς ἡχῇ πάντοτε εἰς τὰ ὅσα τῶν τῷ ἱεροῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου θεόπνευστον : *καθαροῦνται δεῖ καὶ εἰτα καθάραι, φωτισθῆναι καὶ εἰτα φωτίσαι, σοφισθῆναι καὶ εἰτα σοφίσαι, συμβουλεῦσαι μετὰ συνέσεως*.

Πῶς λοιπὸν δὲν εἶναι βλακεία πολλή, ὅσοι μὲν τοῦ σώματος τὸν θάνατον πενθοῦσι μὲ τόσην σφοδρότητα νὰ κάμνωσι τοῦτο καὶ μάλιστα ἐνῷ γνωρίζουσι, ὅτι δὲν θὰ ἀναστήσωσι τὸν κατακείμενον νεκρὸν μὲ τοὺς κλαυθμούς των, ἡμεῖς δὲ τίποτε παρόμοιον νὰ μὴ ἐπιδεικνύωμεν, ὅτε ψυχὴ ἐνεκρώθη μὴτε πένθος, μὴτε κλαυθμὸν, καὶ μάλιστα ἐνῷ γνωρίζομεν, ὅτι πολλάκις ὑπάρχει ἐλπίς τὴν ψυχὴν, ἥτις εἰς ἀπώλειαν κατήντησεν, εἰς τὴν προτέραν ζωὴν νὰ ἐπαναφέρωμεν ; Διότι πολλοί, καὶ τώρα καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς των προγόνων ἡμῶν, ἂν καὶ παρεξέκλιναν ἀπὸ τὴν ὁρθὴν στάσιν καὶ κατεκρημνίσθησαν ἀπὸ τὴν στενόχωρον ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, τόσον καλῶς ἠνωρθώθησαν πάλιν, ὥστε νὰ ἀποκρύψωσι διὰ τοῦ δευτέρου βίου τῆς μετανοίας τὰ πρότερα ἔργα τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὸ βραβεῖον νὰ λάβωσι, καὶ τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κόμης νὰ ἀναδέσωσι, καὶ μεταξὺ τῶν νικητῶν νὰ ἀνακηρυχθῶσι καὶ εἰς τῶν ἁγίων νὰ ἀριθμῶσι τὸν χορόν. Καὶ τὸ δυνατόν τούτου εὐκόλον νὰ βεβαιωθῇ ὅστις ἐξέπεσε καὶ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, ἐὰν θελήσῃ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ κάμῃ ἀρχὴν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Θεόν.

Εἰς τὰ πρῶτα βήματα ἠμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ δυσκολίαν ἄλλ' ἐφόσον θὰ προχωρῇ ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ εὐκολώτερος θὰ εἶναι καὶ εὐχάριστος θὰ γίνεταί. Διότι ἐνόςσῃ μὲν στέκῃ τις εἰς τὴν καμίνον τῶν ἡδονῶν, καὶ ἀναρίθμητα ταιαῦτα παραδείγματα μετανοίας καὶ σωτηρίας ἁμαρτωλῶν ἂν ἔχῃ ἀδύνατον φαίνεται εἰς αὐτὸν ὅτι εἶναι τὸ πρᾶγμα, ἂν ὁ μὲν ἀρχίσῃ ὀλίγον μόνον ἐκ τῆς καμίνου ἐκείνης νὰ ἐξέρχεται, προχωρῶν πάντοτε, τὸ μὲν σφοδρότερον πῦρ ὅπως ἀφήνει, τὰ δὲ ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ τὴν πρὸ τῶν ποδῶν του δρόσον καὶ ἀπὸ πολλὴν εὐκολίαν θὰ ἴδῃ ὅτι εἶναι γεμάτα, μόνον ὥς μὴ ἀπελπισθῶμεν, μὴδὲ νὰ ἀπαυδῶμεν εἰς τὰς προσπάθειάς μας τοῦ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Διότι ὅστις ἀηλιπίσθη καὶ ἀπειρον δύναμιν καὶ προθυμίαν ἂν ἔχῃ, εἰς μάτην τὰ ἔχει. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὅστις ἀπέκλεισε ἅπασι εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τὴν θύραν τῆς μετανοίας καὶ κατέκλεισε τὴν εἴσοδον ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος πρὸς σωτηρίαν, πῶς θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀγωνισθῇ ἀφοῦ μένει ἔξω τοῦ σταδίου, καὶ ἡ μικρὸν ἢ μέγα νὰ κάμῃ ἀγαθόν ; Διὰ τοῦτο πάντα μηχανάται ὁ πονηρὸς διὰ νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς ἡμᾶς τοῦτον τὸν λογισμόν καὶ μᾶς παραλύσῃ διὰ τῆς ἀπελπισίας. Ἐπειδὴ τότε δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην ἰδρώτων καὶ κόπων διὰ νὰ καταβάλῃ τὴν ἡμετέραν ἀντίστασιν διότι πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν, ἀφοῦ τὰ θύματά του κατακείμενα καὶ πεσμένα δὲν θέλουσιν οὐδὲ νὰ σηκωθῶσι καὶ ἐναντίον του ; Διότι ὅστις μὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποφύγῃ τοῦτον τῆς ἀπελπισίας τὸν δεσμόν καὶ τὴν δύναμιν του νὰ ἀποκτήσῃ καὶ μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ πονηροῦ, καὶ ἐὰν ἀπειράκις

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ βιβλίου

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΟΣ (ΜΑΡΤΥΡΙΑ)

Κωστέη Μπαστιᾶ

Κοιμώτατον εἰς ἐμφάνισιν, γλαφυρότατον καὶ εὐχάριστον εἰς περιεχόμενον ἐκυκλοφόρησεν, εἰς Τετάρτην ἑκδοσιν: τὸ πολύκροτον βιβλίον τοῦ ὀξυγράφου συγγραφέως κ. Κ. Μπαστιᾶ.

Ἀναφέρεται, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν μορφήν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου λαϊκοῦ θρησκευτικοῦ ἡγέτου Χρήστου Παναγιωτοπούλου (Παπουλάκου), ὅστις ἠγωνίσθη μετὰ ζήλου ἐναντίον τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Βαυαροὺς καὶ τῆς διαβρώσεώς της ἀπὸ προτεσταντικὰς ἀντιλήψεις.

Ὅσοι δὲν ἐμελέτησαν τὸν «Παπουλάκον» τοῦ κ. Κ. Μπαστιᾶ ἀσφαλῶς ἀγνοοῦν μίαν μεγάλην ἀγωνιστικὴν μορφήν καὶ μίαν περίοδον σκοτεινῶν κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας συνωμοσιῶν.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Σαλαμίνος κ. κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθησαν.

1) Ὁ ἀγιορεῖτης ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ εἰς ἱερόμοναχον μετονομασθέντα Χριστόφορον, τὴν 19 Φεβρουαρίου ἑ. ἑ. εἰς τὴν ἱερὰν Μοῆν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου—Μεγάρων.

2) Ὁ ἐκ Νενήτων—Χίου καταγόμενος Δημ. Ἀντ. Γιαννᾶς, διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον, τὴν 1-3-65 καὶ εἰς Ἱερέα τὴν 8 3-65 εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελιστρίας—Κορυδαλλοῦ, ὅστις καὶ ἀπεστάλη εἰς Χίον

ἀκόμη πέση θὰ ἀνασηκωθῇ πάλιν καὶ θὰ κατακόψῃ τὸν ἐχθρόν.

Ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἐδεσμεύθη διὰ τῶν λογισμῶν τῆς ἀπελπισίας καὶ παρέλυσεν τὴν δύναμίν του, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερτερήσῃ καὶ νὰ ἀντισταθῇ ἀφοῦ ἀπ' ἐναντίας ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ παρήτησε πάντα ἀγῶνα; Καὶ μή μοι εἴπῃς ὅτι ὁ ἀγὼν ἤμπορεῖ νὰ ὦφελῃ ἐκείνους, οἵτινες ἔκαμαν ὀλίγα καὶ μικρὰ ἁμαρτήματα ὥς εἶναι τις καὶ ἀπὸ πᾶσαν κακίαν γεμάτος, καὶ ὅλα ὥς κάμνῃ τὰ ἀποκλείοντα αὐτὸν ἀπὸ τῆς θείας βασιλείας καὶ οὗτος, ἂν δὲν ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἄπιστος καὶ ἔρημος ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν πιστῶν ἦτο καὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες εἶχον εὐαρεστήσει εἰς τὸν Θεόν, ὥστερον ὥς ἔγινε πόρνος, μοιχός, μαλακός, κλέπτης, μέθυσο, ἀρσενικοκίτης, ὕβριστής καὶ τὰ ἄλλα τὰ πρὸς ταῦτα ὅμοια οὐδὲ τοῦτον, ἐγὼ θὰ δικαιολογήσω ἐρχόμενον εἰς ἀπελπισίαν, καὶ ἐὰν εἰς ἔσχατον γῆρας φθάσῃ συντροφευμένος μὲ ὑπερβολικὴν καὶ τόσον μεγάλην κακίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω τοῦ Μακαριωτάτου ἡμῶν κ. Ἀδελφίου

	Δραχμαὶ
Κυρία ἁνώνυμος	100
Ἱερεὺς Χρῆστος Γκιόκας	200
Ἀνώνυμοι	150
Ἑλένη Χαρ. Πετροπούλου καὶ τέκνα αὐτῆς ἐνορίας Ἀγ. Αἰκατερίνης Πατησίων	6.000
Ἀρχιμ. Ἀνεμόδιστος Μπότσης	1.000
Σωσάννα Στεργίου (Ἀθῆναι)	200
Βασίλειος Ξανθόπουλος (Θεσ[?]νίκη)	300
Ἀνώνυμος Μοναχὴ Ἱ. Μονῆς Τήνου	650
Παπᾶ Συμεὼν Ἀγιαννανίτης (Ἀγ. Ὄρος)	350
Ἀπόστ. Συρακόπουλος (Ἱατρός) Ἀθῆναι	500
Ἱεροδ. Γ. Τσιφόρος ἐκ Dedroit Ἀμερικῆς	3.000
Ἀνώνυμος Κυρία (Πετρούπολις)	1.500
» » (Ἀθῆναι)	1.000
Ἄννα Παπᾶ (Ἀγ. Αἰκατερίνη-Πατησίων)	300
Ἰωάννα Γκελεστάδη (Ἀγ. Αἰκατερίνη)	100
Καίτη Ἀλβέρτη (Ἀγ. Αἰκατερίνη)	500
Κυρία ἁνώνυμος (Πετρούπολις)	1.000
Ζήσης Σαμαρᾶς (Χαλκίς)	200
Ἀδελφότης Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ	1.000
Κωνσταντίνα Καταπόδη (Πετρούπολις)	100
Ἀνώνυμος Κυρία (Ἀθῆναι)	20.000
» » (Αἰγάλεω)	1.000
Ἑλένη Μανδρίνου (Θεσσαλονίκη)	200
Σύνολον	39.350

Μέσω τοῦ Ἀρχιμ. Δανιὴλ Μπούρα

Ἀρχιμανδ. Δανιὴλ Μπούρας	100
Θεοφάνους Κωνσταντίνος	100
Ἀπὸ στέλεχος Μαρίας Γουδέλη	
Εὐανθία Χατζηαντωνίου	50
Ἀγγελικὴ Βιγλατζή	40

Μέσω τοῦ Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Κολουτούρου

Γιασεμὴ Μπάσουλα	500
Π' Ἰουστίνος Κολουτούρος	1.000
Γεώργιος Μαλιτζός	150
Ἀθανάσιος Ἀσημακόπουλος	300
Δικαῖος Δησκούλακος	4.500
Νικόλαος Βαβάκης	100
Ζωὴ Ζαχάρι	50
Ἀνώνυμος	60
Σμαραγδὴ Κοντιζᾶ	100
Εὐφροσύνη Παπαγεωργίου	50
Μαρία Εὐθυμίου	50
Εὐαγγελία Ρούσσου	50
Ἀνώνυμος	850
Μάρθα Μενεξή	35
Κυριακὴ Νικητέα	20
Εἰρήνη Γκουρέλη	50

Σύνολον	7.865
Ἐκ προηγουμένων	140.013
Γενικόν Σύνολον	147.878

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Όλα είναι έτοιμα διά νά αρχίσωμεν τήν οίκοδομήν τοῦ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ. Δέν ἔχομεν ὅμως τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα. Διά τόν λόγον αὐτόν, ἀνευώσαμεν τήν ἄδειαν οἰκοδομῆς. Παρακαλοῦμεν θερμῶς πάντας καί ἰδιαίτέρως τοὺς ἐφημερίους καί τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἐνοριῶν, νά ἀποστείλουν ἀμέσως ὅσα χρήματα πρὸς τόν σκοπόν τοῦτον ἔχουν συγκεντρώσει.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου

Σημ. Εἰς τὰς ἀποστελλομένας ἐπιτάγας δέον νά γράφετε διά ποῖον σκοπόν προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα, πρὸς διεκόλυνσιν τῆς Διαχειρίσεως.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Οἱ ἐσχάτως γενόμενοι κατὰ τόπους σεισμοὶ πολλὰ δύνανται νά διδάξουν τόν σύγχρονον ἄνθρωπον.

Εἶναι πλέον πασίδηλον, ὅτι ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ «τοῦ ἐπιβλέποντος ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιούντος αὐτὴν τρέμειν» ἐκδηλοῦται ὁσημέραι περισσότερον ἐπὶ «τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας», οἵτινες ὁλοτελῶς ἔλησμόνησαν τὸν Θεόν καὶ ἐτράπησαν εἰς τὰς σκολιάς ὁδοὺς τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ἐάν δὲν δυνάμεθα νά συνετισθῶμεν καὶ νά στραφῶμεν πρὸς τὸν Θεόν διὰ τῶν ἀπείρων δωρεῶν, ἅς καθ' ἑκάστην χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς, ἅς στραφῶμεν τουλάχιστον διὰ τῆς «δικαίας ὀργῆς» Αὐτοῦ, τῆς ἐπιδιωκούσης νά φέρῃ ἡμᾶς εἰς μετανοίαν, εἰς συναισθήσιν τῆς ἐνοχῆς μας, εἰς ἄλλαν γῆν βίου.

Ἄς μᾶς γίνουν τὰ παθήματα μαθήματα διὰ νά μὴ ὑποστῶμεν καὶ ἄλλα δεινότερα, ἂν μὴ μετανόησωμεν καὶ ἐκζητήσωμεν ὁλοκαρδίως Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν.

ΑΙ ΔΥΣΚΟΛΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟΝ

Πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια καταβάλλεται ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Παπικοῦ πρωτείου, ἄνευ τοῦ ὁποίου—ἀποφαί, νονται οὗτοι—«ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία παραγνωρίζεται καὶ παραποιεῖται οἰκτρώς».

Ἐξ ἄλλου, πᾶσαι δυνάμεις ἀγωνίζονται νά ἐπιβάλλουν τὸν θεσμόν τῆς ὑπούλως καὶ καταχθονίως δρώσης »Οὐνίας».

Ἐκ πάντων τούτων συμπεραίνεται, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐναρξίς ἐλικρινοῦς Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδοξίας καὶ Βατικανοῦ, καθότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατ' οὐδένα λόγον ἀποδέχεται νά ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν Παπικῶν, αἵτινες θανασίμως πλήττουν τὴν ὀρθότητα τῶν δογμάτων καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁρθόδοξος Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία εἰς Καθολικὸν Ναόν

Ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἡμερήσιον Τῆτύπον, ὅτι εἰς τὸν Καθολικὸν Ναὸν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βόννης ἐτελέσθη τὴν 28ην Μαρτίου πανηγυρικὴ λειτουργία ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, χοροστατούντων τῶν μητροπολιτῶν Γερμανίας καὶ Δημοτηριάδος καὶ συλλειτουργούντων 10 Ἑλλήνων ἱερέων.

Πῶς ἠνέχθη ἡ Ἀρχιερατικὴ καὶ ἱερατικὴ συνειδησις τῶν ὡς ἄνω Λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου νά τελεσθῇ ἡ Θεία καὶ Ἀναίμακτος τοῦ Κυρίου Θυσία ἐπὶ θυσιαστηρίου αἱρετικοῦ, βεβήλου καὶ ἀνοσίου;

Ἐκπλήσσεται καὶ ἀγανακτεῖ ὁλοκαρδίως κάθε χριστιανὸς γνησίως ἀγαπῶν τὴν Ὁρθοδοξίαν πρὸ τοιούτων ἀσεβῶν καὶ ἀντικανονικῶν τολμημάτων, ἅτινα μᾶλλον τὴν ἀπεμπόλησιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Παπισμὸν ἀπεργάζονται ἢ τὴν «ἐνωσιν» ἢ «ἐνότητα» τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Ὁ παλαιμάχος ἡμῶν ἀγωνιστής, Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Καλοφούντης, δωρίζει πρὸς πλουτισμὸν τῆς ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν εὐρισκομένης Βιβλιοθήκης, ἐν ἐπιτομῇ, ἄλλ' ὀγκωδέστατον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῶν 1800 σελίδων, μεγάλου σχήματος, ἐκδόσεως 1852.

Εὐχόμεθα, ὅπως πάντες μνηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ εὐλαβοῦς Ἀρχιμανδρίτου. Τὸν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Οἱ Μετανάστai τῆς αἰωνιότητος

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΤΤΗΣ

Διανυομένης τῆς Βας ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν ἐξεδήμησε εἰς Κύριον ὁ ἀείμνηστος ἀδελφὸς καὶ ὁπλίτης τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Ἐμμανουὴλ Κόττης. Καταγόμενος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυκλάδου Πάρου εἰργάσθη μετὰ ζήλου εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, πρωτοστατῶν εἰς τὴν περιοχὴν Νέας Ἰωνίας καὶ Νέου Ἡρακλείου. Πάντως εὐρέθη παρῶν καὶ τελευταίως ἐπεστρατεύθη ὡς μέλος τῆς Δυνάμεως Λαϊκῶν.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκ λουθία ἐψάλη εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Νέου Ἡρακλείου, χοροστατούντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου.

Κατάλληλον ἐπικήδειον ἐξεφώνησε ὁ Καθηγὴς τῆς Θεολογίας κ. Σταῦρος Καραμήτσος.

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰώνια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΒΑΚΗΣ

Συμπαθὴς καὶ εὐλαβὴς χριστιανός, γνωστὸς εἰς τὸ ἐκκλησίασμα τῆς Ἀγίας Φιλοθέης Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ὁ κύριος τὸν ἐκάλεσε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τὴν 3)16 Μαρτίου 1965.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νά τὸν ἀναπαύσῃ ἐν χώρᾳ ζώντων.